

ad § 61.

Bestemmelserne svarer til § 15 i den nugældende grundstigningsskyldslov, dog er bestemmelsen i lovens § 15, stk. 5, ikke medtaget. Om begrundelsen herfor henvises til de indledende bemærkninger.

ad § 62.

Til stk. 1—5. Bestemmelserne svarer til, hvad der nu er gældende, jfr. den nugældende grundstigningsskyldslovs § 14 og finansministeriets bekendtgørelse nr. 375 af 1. september 1950 afsnit D.

Til stk. 6. Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, der er nødvendiggjort af, at den afgiftspligtige grundstigning ved 11. almindelige vurdering først kan beregnes, når den i § 6, stk. 1, i den nugældende grundstigningsskyldslov omhandlede stigningsprocent er opgjort. Da ejendommenes grundbeløb først kan foreligge, når den afgiftspligtige grundstigning er beregnet, er det nødvendigt at have en positiv regel for de tilfælde, hvor der skal foretages grundbeløbsfordeling i tiden efter 1. september 1956 og indtil stigningsprocenten foreligger.

ad §§ 63—65.

Bestemmelserne svarer til §§ 16—18 i den nugældende grundstigningsskyldslov.

ad § 66.

Bestemmelserne svarer til bestemmelserne i § 19 i den nugældende grundstigningsskyldslov, dog at man under hensyn til den foreslåede skærpelse af afgiften, i stk. 1 a og b har foreslået en forhøjelse af de beløb, for hvilke der kan ske fritagelse, fra 4.000 kr. til 6.000 kr., ligesom man har foreslået den i stk. 1 a anførte grænse for grundværdiens størrelse forhøjet fra 20 kr. pr. m² til 25 kr. pr. m².

Man har endvidere i stk. 1 c foreslået en forhøjelse af den maksimale grundværdi for de sommerhuse og kolonihaver, der kan opnå fritagelse for grundstigningsskyld, fra 4.000 kr. til 6.000 kr.

Endelig har man fundet det rimeligt, at sociale boligselskaber, hvis vedtægter er udfærdiget i overensstemmelse med de af boligministeriet godkendte normalvedtægter, i stk. 1 b sidestilles med boligforeninger.

ad §§ 67—70.

Bestemmelserne svarer til bestemmelserne i §§ 20—23 i den nugældende grundstigningsskyldslov.

ad § 71.

Der henvises til de almindelige bemærkninger angående fikseringen af ejendomsskylden. Den ejendomsskyld, der fikseres som ejendomsskyld til staten, er den, der for året 1956 skulle svares til

staten og den fælleskommunale udligningsfond. Er en ejendom for dette år helt eller delvis fritaget for ejendomsskyld, bortses der ved fikseringen fra fritagelsen, således at den fikserede ejendomsskyld fastsættes til den ejendomsskyld, der ville have påhvilet ejendommen på tidspunktet for fikseringen, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for ejendomsskyld. Herved undgås at fritagelser for ejendomsskyld også fikseres, samt at fritagelsen bliver bestående, selvom den pågældende ejendom senere går over til en anvendelse, der ikke kvalificerer den til den tidligere meddelte fritagelse. Den fikserede ejendomsskyld kan senere i henhold til §§ 76 og 77 falde helt eller delvist bort, endeligt eller midlertidigt.

ad §§ 72 og 73.

At forskelsværdien ved en ejendom forsvinder, kan have forskellige årsager. Det kan f. eks. skyldes, at bygningerne på ejendommen nedrives eller brænder; det kan også skyldes, at de på ejendommen værende bygninger mister deres værdi som følge af bortsalg af jord eller af anden grund. For skoves vedkommende kan forskelsværdiens forsvinden skyldes, at træbestanden bliver ødelagt ved brand, stormskade eller lignende. I alle sådanne tilfælde bør den på ejendommen hvilende ejendomsskyld formentlig endeligt falde bort. Under en ordning, der går ud på at fritage alt nybyggeri og lignende for ejendomsbeskatning og samtidig at afvikle beskatningen af de allerede bestående bygninger og lignende, kan man ikke opkræve en skat af bygnings- og lignende værdier, der ikke længere eksisterer. At ejeren af nedbrændte bygninger måtte have pligt til at opføre nye bygninger i stedet for de brændte, findes ikke at burde føre til et andet resultat. Den omstændighed, at der — hvad ofte vil være tilfældet — er en ringe rest af forskelsværdi tilbage, f. eks. i form af nedrivningsværdi, bør ikke udelukke ejendomsskyldens bortfald. Man har derfor i § 72 foreslået en regel om, at ejendomsskylden for den pågældende ejendom endeligt skal bortfalde, såfremt forskelsværdien ved ejendommens ansættelse ved en almindelig vurdering eller en årsomvurdering eller en omvurdering i henhold til § 4 bliver mindre end 5 pct. af grundværdien. At ejendomsskylden „endeligt“ falder bort, betyder, at ejendomsskylden ikke vågner op igen, fordi forskelsværdien ved en senere vurdering stiger på grund af opførelse af nye bygninger eller lignende. Derimod er det en selvfølge, at hvis den ansættelse, der betingede bortfaldet af ejendomsskylden, bliver ændret efter klage eller revision, og betingelsen for ejendomsskyldens bortfald ikke efter den ændrede an-